

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL RUC DEL LLENYATÈR

per VINYALS

Un pobre llenyataire manlevà uns diners a un marxant d'oli moltavariciós però guanyava tan poc aquell amb el seu treball, que li costà molt de poder recollir la quantitat que devia.

Veient que passaven els dies, l'oliare començà a impacientar-se, passant-se moltes estones rondinant a la porta de casa seva. Per fi, el llenyater recollí els diners que devia i els hi portà.

Quan l'oliare el veié, l'escribassà, dient-li: — Fins ara no em pagues el deute? Per culpa del teu retard no he pogut fer un bonic negoci amb aquests diners. Es necessari que em deixis el ruc fins que hagi fet la pau.

Feia ja molt temps que el marxant tenia el ruc, fent-lo treballar sense repòs. El llenyataire es deia: — Si no cerco la manera que aquell home em torni la bèstia sense violències, tardaré molt a recuperar-la.

I un dia que baixava de la mun'anya amb un gros feix de llenya, s'aturà a reposar en un planell del camí. Tot d'una, veié venir l'oliare que anava a mercat amb el ruc carregat de dos grans bots d'oli.

Quan fou allà on ell reposava, l'aturà. — A on aneu, marxant? — Al mercat, a dur-hi oli. — No és pas oli això que dueu. — Com que no? Ves si no sabré el què hi ha en els bots. — Doncs, no ho és...

i us faig posta d'aquest feix de llenya, que esteu equivocat. — Dut del seu egoisme i creient que el llenyater havia perdut l'enteniment, el marxant acceptà l'aposta, i despenjà un bot i després l'altre.

N'agafaren un cadascú, i deslligant-los comprovaren el que ja sabien. — Veus? — digué l'avar. — És oli. El teu feix em pertany. — Es cert — féu el llenyataire. Aguanteu també aquest bot i jo aniré a cercar la llenya.

I aleshores, veient el marxant força-sament immòbil, pujà dalt de l'ase i marxà content. Mes de sobte, es girà i amb un somriú irònic li cridà: — Heu guanyat l'aposta, oliare. Ara sí que podeu dir que en teniu un feix!

E L S E N Y

Dibuixos d'En CORNET

per JOSEP CARNER

O us podeu pensar quina llargada té la Xina per qualsevol banda que hi tireu endavant. Començaríeu de caminar a l'hora que us haguessin tret la gorra de cop, i arribaríeu vells i portaríeu ulleres, bastó i sabates de simolsa, que encara no hauríeu arribat a cap terme. I, ben mirat, què n'hauríeu tret d'arribar-hi, si al capdavant de tot hi ha una muralla, i allí us quedariu com uns enzes, i sense delit per a desfer el camí.

Els xinesos són famosos per tot arreu pel molt de seny que tenen. És una cosa que els ve de natural. Mai no fan cap atzagaiada, i si un dia a la vida per una d'aquelles casualitats tan grans en fan una, la giren i la regifen per tots cantons fins que arriben a treure'n tan de profit que un home es pensaria que aquella atzagaiada, si tenia el posat d'ésser-ne, era per despistar. Són la gent més tocada i posada, i que ho fa anar tot com una seda, i que mai no s'engega sense com va ni com costa. Però és clar, com que la Xina és tan gran, sempre hi ha un xinès o altre que neix babau, i això és fet exprés perquè els altres xinesos s'hi puguin fer un panxo de riure.

Una vegada hi havia en un poble un xinès que es deia Xim Xim, i que, no podia fer-hi més, trigava a capir les coses; i de primer rebia, i quan anava amb compte ja tenia el nyanyo. La seva dona, que la sabia més llarga que no pas més de quatre, sempre que en Xim Xim havia de fer una cosa o altra, ja es migrava. — Xim Xim, li deia, sobretot això; pensa també en allò altre. Fes-te un nus a la cua, que així

te'n recordaràs. — O bé: — Xim Xim, mira que no t'entabannin, no siguis bocamoll, vés a la teva, no et donis; i si ells, Déu ho faci, són més babaus que no pas tu, cargola'ls ben cargolats. — Però, us penseu que en treia res ella de tot el que s'exclamava? Quan més coses li deia, més l'atabalava, i en Xim Xim, tot atarantat, menys sabia de què anava. Quan una persona no és viva de natural, val més deixar-la estar, i així només farà les ximpleries que li acudiran a ella mateixa. Això és el que hauria de pensar la vostra mamà quan es posa nerviosa amb aquella cuinera que és un tros de carn batejada, o amb aquella cuinera que Déu la va fer i la va deixar estar.

Ve't aquí que, una nit que feia molta calor, en Xim Xim i la seva dona estaven prenent la fresca a l'eixida.

De cop i volta, en Xim Xim va dir:

— Noia, mai diries què he fet? (Vés dient que sóc un ximple). He pensat: Amb aquesta calor que fa, per què he de tragar l'aixada cap a casa, i, en acabat, demà, tornar a tragar-la al camp? A casa, de l'aixada no en faig res. I jo que

si que he deixat l'aixada al mig del camp, i he vingut amb aquella satisfacció de caminar tot desvagat com un xitxarel·lo.

— Calla, desgraciat! — va fer la dona d'en Xim Xim. — Aquestes coses es diuen a cau d'orella. Que no veus que pot passar pel carrer, a l'altra banda de la tàpia, un d'aquests galifardeus que tot el sant dia no pensen sinó a fer mal i a

dar-se bona vida a despesa d'altri? Parla baixet, com jo parlo, i així no et succeirà que mentre tu t'expliques com un babau, el galifardeu vagi al camp i et prengui l'aixada.

— Ui, va pensar en Xim Xim. La meua dona sempre està carregada d'orgues. No he pas fet cap mal. Però en tot el que jo faig, hi ha de trobar un pèl. Sinó pel sinó, un dia o altre em faria respectar i aleshores sempre semblaria que jo tingués raó.

L'endemà en Xim Xim se'n va anar al camp. Aixada m'has dit, aixada m'has dit, no la va veure enlloc. — Ara si que l'hem feta bona! Mireu que és prou, que aquella ho hagi hagut d'ensopegar! — I, més que haver perdut l'aixada, el que l'encaparrava, era allò que la seva dona exclamava tot sovint: — Veus! ja ho deia! No sé quin sant em deté que no et digui: Fort!

Però, tot anant a casa, en Xim Xim va sentir que el seny davallava a la seva intel·ligència a l'ormissada. — Sí, és veritat, cal anar amb compte. El món és ple de paranys. Les coses pròpies, val més que ni les sentin les parets. Ara si que vigilaré. Em vull tornar tan murri com si fos un brètol.

I, en haver entrat a l'eixida, va trobar la seva dona, que s'estava apedaçant un kimono, a l'ombra de dos o tres bambús. En Xim Xim no va respondre al seu Déu-vos-guard, sinó amb un gest de la mà, i se li va anar acostant amb qui sap la cautela, sense fer soroll; i quan va ésser ran d'ella es va ajupir i li va dir a l'orella, en una veu que tot just s'afgurava: — Noia: mai no diries què ha passat? M'han robat l'aixada.

JOSEP CARNER

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BÉCQUER

(Continuació)

Text d'en CLOVIS EIMERIC

havia quadres pels cotxes i estables pels cavalls, bous, vaques, etc. Gran nombre de criats anaven d'una banda a l'altra. Tenia uns meravellosos jardins plens de flors de totes menes; brol adors, cristallins, on hi jugaven peixets d'argent i or i on hi creixien lotus blancs, lotus

rosats i nenúfars. Era, en fi, una casa de sobirana bellesa.

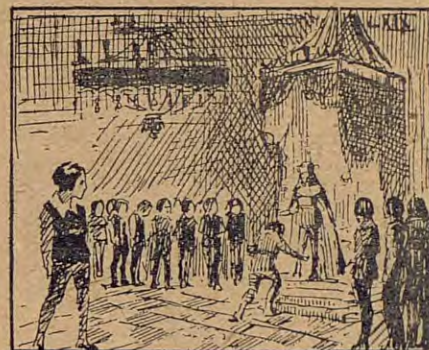
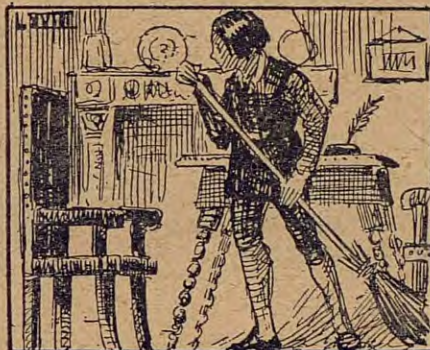
I perquè no hi manqués un detall a la casa, hi vivia una minyoneta rossa com un fil d'or i d'una bellesa immaculada, de la que tot seguit se n'enamorà en Pius.

A fi de enamorar-la, va presentar-se a l'amo

de la finca, que era un ric negociant i li demanà que'l prenguéssim com a servent, comproment-se a fer de tot cor, tota feina que li fos manada.

El comerciant es sentí atret per la dolça figura d'En Pius i l'interrogà:

— D'on ets? On viuen els teus pares?

— Soc d'un país llunyà; els meus pares tenien grans riqueses, nombrosos servents, bous, vaques, cavalls, una casa com la vostra, senyor. Mes tots dos emmalaltiren i han mort. Mon cor està desfet de dol i d'enyorança; no he volgut seguir vivint on tenia costum de viure amb el pare, amb la mare. He deixat

la casa, els béns; he fet un gran viatge; deixeu-me restar amb vós, senyor. Tot el que em maneuvreu fer, ho faré de bon gust.

El mercader, l'accepta com a patge de confiança.

En Pius s'aixecava a trenc d'alba, escombrava la casa, endreçava tots els objectes de

valor, posava cada cosa en el seu lloc; no tractava tot com si fossin bens propis.

El seu amo, veient la seva activitat, la seva constants devoció, l'estimava cada vegada més i el preferia a tots els servents. Quan el Rei el rebia en audiència s'emportava sempre a en Pius.

Al cap d'un cert temps, en Pius havia co-

negut a tots els alts dignataris, als nobles, als ministres.

En públic feia l'ignorant; si algú se'n reia, mai en feia cas. No discutia mai amb ningú.

Més tarl, freqüentement assistia al tribunal, seguint els debats, escoltant les sentències pronunciades pels jutges. Així aprengué a conèixer les lleis i les costums.

En Pius recollia tots els papers que se li tiraven si anaven segellats. També es procurà la marca dels segells de cada ministre, de tots els grans dignataris, dels funcionaris de tot ordre, que posseïen riqueses.

Reproduïa amb cera els segells i esculpí nous segells semblants; tot seguit escrivia documents en que se li reconeixien deutes

i segons els quals tots els alts dignataris li devien diners i els tancava amb els segells estrafets. Va servir els documents fins a omplir-ne un sac.

Quan sortia de la casa, portava el sac a la muller de son amo i pregant-li que el servés sense permetre que ningú l'obris, i quan tornava corria a demanar el seu saquet.

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— La princesa troba a mancar la pinteta d'or que duia als cabells en baixar al jardí. Ningú més sinó tu ha estat aquí amb ella... Torna-li la pinteta tot seguit si no vols morir com un gos.

— Oh, senyor! Doncs què penseu de mi?

— Penso — respongué Gaudinià — que qui com tu s'atreveix a seure a la taula reial i menjar en el mateix plat de la princesa, de coses pitjors deu ésser capaç!

— Jo no he tocat res! — cridà el príncep, indignat.

— No ha de valdre't el negar! — digué Gaudinià, tot decidit. — On tens la pinteta d'or? On l'has amagada, miserable, roí?

— Jo no sé del que em parreu — respongué amb dignitat el príncep. — Jo no sóc cap lladre, senyor.

Bellamor sofria veient la forma tan dura com Gaudinià acusava el príncep.

— Deixeu-lo — va dir.

I el preceptor afegí:

— Es veu que és innocent.

— Sembla que parla en veritat — recalçà el rei. — Deixeu-lo estar.

— Que parla en veritat, dieu? — li va respondre Gaudinià, tot contrariat de què el príncep tingués tan bons valors. — La vostra bondat us ho fa creure així. Però aviat ho sabrem d'una vegada.

El príncep s'hi prestà tot seguit ben voluntàriament, i obrint els braços confiadament, digué:

— Encara que la prova sigui avergonyidora, registreu-me, si us plau, si és que això us calgui per a provar la meua innocència.

I així que ho hagué dit un dels heralds s'avençà cap a ell escorcollant-lo. No va haver de buscar molt; al primer lloc on va cercar allí la trobà; Gaudinià, que durant aquesta curta escena es mostrava confiat del seu èxit, ben oposadament a l'ansia que en son semblant mostrava la princesa, prengué la pinta de mans del servent, i mostrant-la amb aire triomfant, digué:

— La veieu?

El príncep estava aclaparat; de moment va restar estupefacte; després, acotat el cap com mostrant-se resignat a la seva dissort, digué:

— La prova m'ha sigut contrària. — Mes, refent-se de seguida aixecà el cap, i mirant fit a fit a Gaudinià, afegí:

— Això no pot ésser més que una vilesa. La prova em condemna, mes estigueu-ne certs, jo no l'he robada la pinteta!

— Com goses a negar-ho encara? — digué el rei. — Soldats, preneu-lo!

El príncep es féu enrera, i amb tota l'energia de què va ésser capaç, protestà dient:

— No em toqueu! Sóc innocent, us ho juro per tot el que més pugui estimar aquí en la terra!

— Aleshores, per què tindries la joia damunt teu? — li preguntà el rei.

El príncep va traspasar a Gaudinià amb la seva mirada reptadora, i sense deixar-lo de mirar, respongué:

— Si jo pogués saber-ho! Però bé podria ésser que una mà traidora me l'hagués posada aquí mentre dormia!

— El seu accent és sincer — comentà el preceptor.

Mes el rei no en féu cap cas i va ordenar als soldats del seu seguici que se l'emportessin. Dos d'ells l'agafaren i se'l van endur mentre a la princesa li eixien de la boca aquestes paraules:

— Pobre malaurat!

En oir-ho el príncep s'aturà i li va dir:

— Princesa, bona princesa. Creieu-me vós al menys per la meua paraula! Jo no he tocat la vostra pinteta d'or.

A Gaudinià li van fer ben poca gràcia tant les paraules de la princesa com la pietat amb què rebia la protesta de l'estrafet; i interrompent el diàleg que s'anava a començar, manà als soldats:

— A fora! Treieu-lo!

— Oh no, pare meu! — intercedí amb gran interès Bellamor. — Que ell no menteixi! Que el seu accent no pot mentir; que ell diu la veritat!

— Llavors... — féu el rei tot perplex.

— Qui mentiria llavors? — afegí Gaudinià, segur de que ningú gosaria a acusar-lo.

Mes la princesa, carregant-se de valor i recaptant totes les forces de què era capaç, va exclamar senyalant amb el dit al seu pretendent:

— Vós!

Tothom restà parat uns moment, sols un mormol es va deixar sentir que eixia dels llavis del príncep, el qual, en veure la magnanimitat de la princesa, va dir:

— Oh, dolça princesa!

Gaudinià, que no esperava gens aquesta acusació de Bellamor, devingut groc i amb la veu vacil·lant, però amb aire que volia ésser de dignitat, preguntà:

— Jo? Que jo menteixo?

El rei no sabia a on tocava; hauria volgut fondre's per a no presenciar aquella escena tan compromesa i violenta que ell sol era cridat a aclarir i fallar; i creient que les paraules de sa filla eren sols fruit de la generositat del seu cor que s'apiadava d'aquell infeliç precisament per la seva infelicitat, la reptà dient:

— Filla! Com has pogut parlar així del nostre hoste?

— He pogut parlar així — respongué Bellamor amb energia — perquè és com si la estigués veient la veritat de tot el que ha passat. — I dirigint-se a Gaudinià, afegí: — Era així com volíeu fer-vos vostre el meu cor? Amb una roïnesa com aquesta? Es així com haveu trobat el medi d'aconseguir els vostres propòsits, fent perdre aquest malaurat? Sí, pare, sí! — digué a aquest, davant la torbació que es dibuixava a la cara de Gaudinià. — Ha sigut la seva mà la que ha tret cautelosament dels meus cabells, mentre jo aquí plorava, la ditxosa pinteta d'or, i l'ha deixat en la roba d'aquest pobret mentre estava dormint.

Gaudinià estava confós per la terminant i viril acusació de la princesa, que semblava talment que hagués vist la seva acció. I tant s'ho arribà a creure que algú l'havia vist, que li digué:

— Princesa... Vós ho haveu sentit?

— El cor m'ho està dient que així ha sigut — respongué Bellamor amb enteresa.

— Filla... Bellamor — li digué el Rei. — El teu parlar...

— Perdó, pare meu. Vós m'ensenyau a dir el que el cor sent, i així ho faig obeint els seus dictats. Covarda i traidora de mí que per l'enuig d'un instant podia perdre aquest infant malaurat i infamar-lo!

El príncep, que anava seguint el desenrotllament dels aconteixements amb la mirada astorada i que de protagonista en l'escena havia passat a ésser gairebé una part secundària, va dir a Bellamor:

— Que Déu us ho pagui com jo us ho agraeixo, bona princesa!

Gaudinià estava tot escorregut i no sabia per quin cantó girar-se; mirava a l'un, mirava a l'altre, feia l'ofès, es mostrava enfadat, fins que a l'últim va prendre el determini de tirar per lo guerrer, i dirigint-se al rei, li digué:

— Si us feu vostres les paraules de la princesa, les armes dels nostres exèrcits es cuidaran de donar la raó al qui la tingui.

El preceptor, que veié de seguida les coses cap on anaven, va interrompre a Gaudinià, dient:

— Al qui tingui més forces, voleu dir. Però no cal que d'un tan ingrat afer n'hagin d'esdevenir tan fortes conseqüències.

— Certament — afegí el rei. — No us doneu encara per ofès, senyor, i entreu, si us plau, que amb el bon consell del nostre preceptor mirarem de donar bona fi a aquesta qüestió amb honor per a tots.

— Així ho espero — respongué Gaudinià.

I entraren els dos al palau seguits del preceptor, el qual s'aturà encara uns moments amb Bellamor per a dir-li:

— Es clar que no està bé que un preceptor encoratgi rebel·lies, però no em puc estar de dir-vos que m'he sentit orgullós de què em siguessiu deixeble. La enhorabona, princesa. La partida és guanyada.

— Déu ho faci! — afegí Bellamor en veure marxar el preceptor.

Restaren sols el príncep i la princesa. Sap algú el que en aquells moments passava pel cor del pobre estafet? Acabava d'ésser salvat d'una presó, d'una vergonya i potser d'una mort per la princesa; n'hi era tan agraït, i tan recone-

gut n'hi estava que hauria donat la vida per a pagar-li... Perquè no deslliurar-la, doncs del pacte, que tant la feia sofrir? Així que semblant pensament li venia al cervell l'apartava de seguida; no, això no, això era més que una vida; i també era això

del pacte la vida de la princesa que ell no tenia el dret de destroçar. No era ell sol el que es sacrificava; era l'amor de la princesa també... Era, tanmateix, un turment massa gran el que no li ho pogués dir...

Fou, per fi, el príncep el qui trencà el silenci:

— No sé com regradar-vos, bona princesa, de la gran mercè que m'hauet fet — li digué:

— No cal pas donar mercès d'això que és de justícia — li respongué aquesta.

— Déu us ho pagarà com mereixeu.

I tornant a la seva idea, va afegir: — I ara, qui gosaria encara demanar-vos el compliment de lo pactat?

— De debò? — féu Bellamor, amb alegria, creient que el príncep desistia de ses pretensions. — Es cert que hi renunciés? Ja no voldràs el que tant em demanaves?

— De voler-ho, prou ho voldria — li va respondre — però, després d'una mercè tan assenyalada, semblaria un ingrat si seguia donant-vos més turment.

— Oh, mercès, bon minyó, mercès! Quin fort contrast el teu esperit amb el teu cos horrible! No tindràs l'abraçada i la besada que tant em demanaves, però t'emportaràs el meu afecte i el meu agraïment.

En veure tan contenta a la princesa, el príncep va tornar als seus dubtes i a les seves angúnies; mai cap ànima ha sofert d'un tan gran turment ni s'ha sentit tan perplexa; espatllat per espatllat, pensà fins en sacrificar-ho tot per a sempre i dir-ho a la princesa; mes el seny es va imposar i s'oferi ell en sacrifici sense que Bellamor n'hagués esment de lo gran que era. Per això callà els motius de les seves anteriors exigències, limitant-se a dir:

— Deia que no sabia com regradar-vos de la mercè que m'hauet fet, i bé us la pago, si ho sabíeu! Que per lo que haveu fet avui per mí us dono tota l'esperança del meu cor.

Bellamor no ho sabia pas ço que el príncep volia dir amb aquelles paraules, ni l'importància que tenien; sense adonar-se del mal que amb les seves paraules feia al príncep, li respongué:

— I jo et sento grat del teu sacrifici perquè he pogut ésser fidel al record del meu príncep i no hauré estat deslleial amb tu. — I donant la conversa per acabada, l'acomiadà dient-li:

— Que Déu t'acompanyi.

El príncep es disposà a marxar, dient:

(Continuarà)

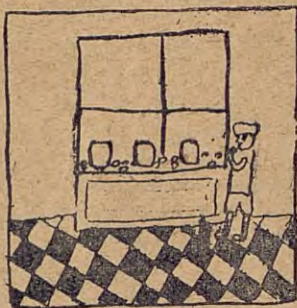
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 723 — JOSEP ARAU

A mi m'agrada ballar
i així passo l'estona
quan no tinc de treballar
a la plaça de Girona.

N.º 734 — ANTONI VALLÈS

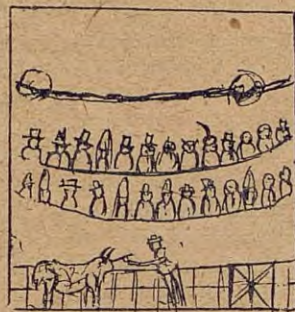
A mi em plauria fer
l'ofici de confiter
perquè en mantes ocasions
podria menjar bombons.

N.º 755 — JOSEF TOST

M'agrada anar a muntanya
i veure al lluny, el mar
i contemplar el paisatge
romanent extasiat

N.º 736 — JOSEP MARTÍ

Jo voldria ser torero
per a poder torejar
amb un feix de banderilles
i als toros poder matar.

N.º 737 — FELIP VILALTA

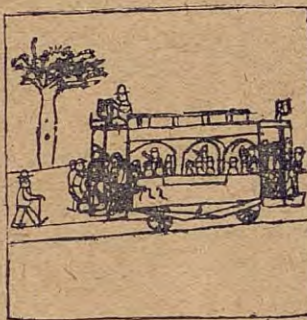
Sota d'un arbre m'estava
quan em senti prendre el cor
per un ocell que cantava
amb les ales plenes d'or.

N.º 738 — JOSEP M.ª CARDONA

M'agrada tan esculpir
que passaria el sant dia
amb els estres entre e's dits
si bé molts bunyols faria.

N.º 739 — JAUME CUNILLERA

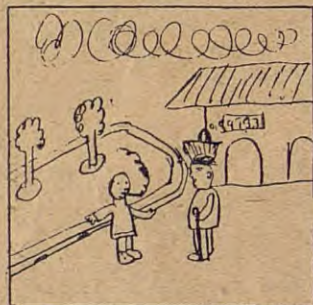
Molt m'agrada anar a peu
i no gaire en tramvia
perquè, sobretot al migdia,
no sé on posar els peus.

N.º 740 — RAMON BERTRÁN

M'agrada jugà al futbol
car així faig exercici;
em bellugo i corro molt
i entro gols amb molt desfici

N.º 741 — LLUIS DUCH

A un servidor li agrada
el fumar d'amagat
encar que una vegada
li costi un «estofat».

N.º 742 — JORDI DELCLOS

Sota un pi ben ajegut
hi estic tranquil ament
amb l'oxigen, faig salut
i no temo al cansament

N.º 743 — FRANCESC CASTILLO

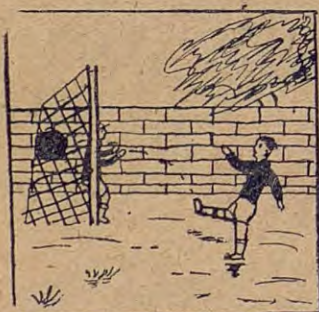
Jo disfruto passejant
pel Saló de Sant Joan
i allí em sento feliç
veient a en Pau Claris.

N.º 744 — ESTEVE FÀBREGA

Jo vo'dria tenir un Ford
que fos ben esgabellat
per adobar les carreteres
que fa construir l'Estat.

N.º 745 — D. PUIGDENGOLAS

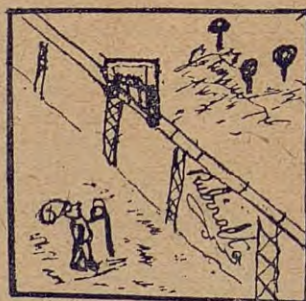
Ma diversió preferida
és jugar a futbol
i amb forta esbranzida
poder entrà a gol.

N.º 746 — DOMÈNEC PEREZ

M'agrada menjar cireres
i me'n vaig amb un amic
a atipar-me'n un xic
a el hort de can Porqueres.

N.º 747 — JOSEP RUBIRALTA

Sempre m'ha agradat
anar a Montserrat
per poder admirar
el gran finiclar.

N.º 748 — FACUND CUNILLER

M'agrada anar al futbol
sobretot el Barcelona
perquè veient com fan gols
i passo molt bé l'estona.

UN RETALLET DE CADA COSA

SA MAJESTAT LA CLAC

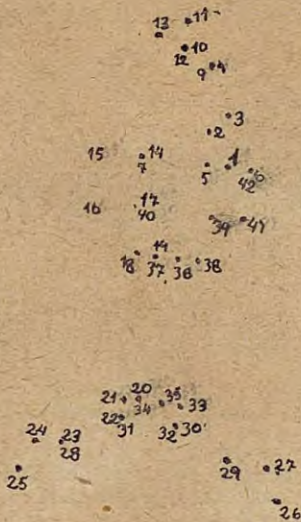
La funció de «chef» de clac no té actualment la importància que tingué en altre temps.

Sots la direcció de Viron i Duponchel a l'Òpera de París, el cèlebre Auguste, «chef» de clac, era una mena de «conseller tècnic» que donava amb autoritat son avís sobre el valor de les òperes.

Quan es feren els assaigs dels *Hugonots* engegà a la direcció de l'Òpera el «rapport» següent:

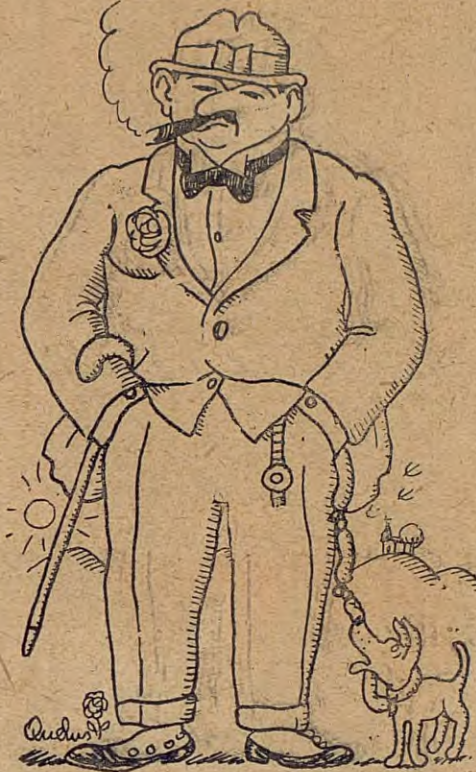
— Estic contentíssim de la nova òpera; és un plaer treballar per obres com aquesta. Hom pot «fer» totes les «àries» i quasi tots els «duos». Jo m'encarrego de coronar amb tres ovacions el «duo» del quart acte. Pel «trio» del quint, penso inclús donar crits entusiastes!...

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

TRENCA-CLOSCQS

L'autor d'aquest dibuix, que probablement, mentre el feia, devia estar pensant en la mona de Pasqua, entre altres equivocacions lamentables, n'hi ha fet cinc de garrafals. Veïem si les sabeu veure.

«Qui compra terra, compra pedres. Qui compra carn, compra ossos. Qui compra ous, compra closques. Qui compra molta cervesa o molt de vi, compra això i res més.»

Mediteu aquest vell adagi anglès, que, a despit de la seva ancianitat, té un petit regust de màxima antialcohòlica.

ENDEVINAR

UNA CARTA TOCADA (Joc de mans)

Es convé amb un secretari que si es rasca el nas, vol dir as; si abaixa el cap, rei etc. cada moviment convingut designa una carta determinada.

El jugador podrà sempre endevinar quina és la carta que un espectador qualsevol ha tocat, guiant-se per les senyes que li faci el seu company.

JEROGLIFIC

Le pr 1 Manar
Ktx 2 sa In trar
ar Una pl 2 2

ORIGEN

DEL RELLOTGE-BRAÇALET

En certs indrets de l'Anglaterra, el rellotge era retintut per una llarga cadena, la qual, segons si passava pel primer, segon o tercer botó de l'armilla, indicava el rang del seu propietari.

Més tard, hom enganxà el rellotge a un braçalet. I aquest braçalet, per a indicar el títol del seu posseïdor, portava una, dues o tres cintetes de cuir.

Però el rellotge portat així penjant, no deixava d'ésser molest. I fa trenta anys, que els mariners tingueren la idea d'immobilitzar-lo en la munyeca, agafat en una corretja de cuir.

Els elegants rellotges-braçalet dels nostres temps, no són altra cosa que un luxós millorament d'aquesta senzilla idea.

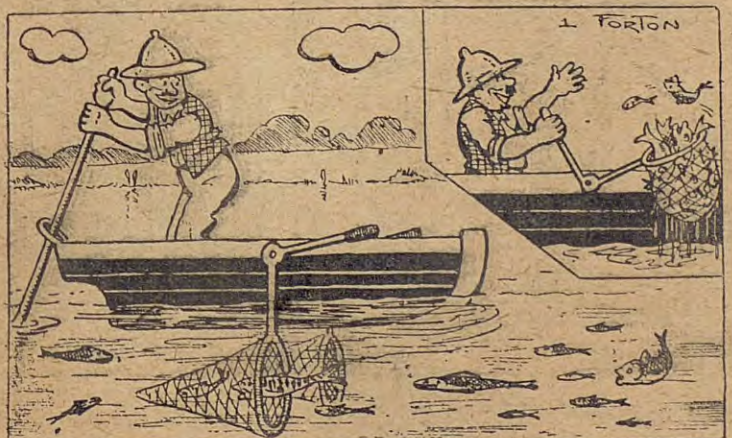
Solucions al número passat

Al Jeroglific: *Hisenda de molts, se la mengen els caragols.*

L'ESCASSETAT DE PISOS

— No ens podem pas queixar del nostre estatge tenim gas i aigua corrent... (De *Le Dimanche Illustré*.)

Un sistema moderníssim per pescar en abundor

que practica aquest senyor amb un èxit felicíssim

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
impremta carrer d'en Muntaner, núm. 24, intr.

L'eixerit i valent sastret. - IV

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

(Acabament)

Després de la nova valentia, el sastret cridà els caçadors. — Mireu amb quina senzillesa m'he apoderat del senyalar — els digué. I els caçadors quedaren tan meravellats de la gesta del sastret

que corregeren a presentar-se al rei fent-li saber el succeït. De primer, el monarca es resistia a complir la promesa però a la fi es veié obligat a fer-ho per la pressió dels vassalls entusiasmats.

Encara li hauria costat més de decidir-se si hagués sabut que es tractava d'un pacífic sastret. Les noces es feren amb molta pompa i poca alegria per part de la cort. Ell, però, restà encantat del canvi.

Algun temps després, la seva muller va sentir que deia una nit, tot somniant: — Apa, noi. Acaba depressa aquest gec! Si no, et donaré un cop de mitja cana al cap! — Llavors va comprendre quin era el seu ofici.

I va anar a queixar-se al seu pare, pregant-li que la desampellegués d'un home d'ofici miserable. Per consolar-la li digué el rei: — Deixa el teu quarto obert i els meus criats estaran vigilant a la porta i quan dormi entraran, el

lligaran i el duran a un vaixell que tinc preparat perquè el porti ben lluny d'ací. — Mes un escuder que tenia força simpatia pel sastret l'avisà. — Ja ho arreglaré, jo! — digué el nostre home-net.

A la nit, en ficar-se al llit, féu veure que dormia i es posà a dir en alta veu: — Apa, minyó. Acaba aquest gec o et trenco el cap amb la mitja cana! He matat set d'un sol bolet. He mort dos

gegants i he caçat un unicorn i un senyalar. Creus que tindrè por de tota la gent que m'estan espiant darrera la porta? — En sentir aquestes paraules, els que estaven amagats, apretaren a

córrer com si haguessin vist el diable i ningú no va atrevir-se mai més contra d'ell. La seva muller el va arribar a estimar i visqué feliç per tota la vida, regnant amb gran encert.